

ind paa en Vej, som i den hidtilværende Sagførerstand har været ukjendt eller i alt Fald sjælden. Jeg erkjender, at det er deri, Jaren skulde ligge ved det foreliggende Lovforslag, men jeg kan dog ikke troe, at dette skulde kunne have den Betydning, at det kunde gjøre Udslaget imod en Reform, som isørigt maatte ansees for gavnlig og ønskelig. Naar man tilmed seer hen til, at Forslaget gaaer ud paa paa andre Punkter at medføre virkelige Fordele fremfor den nuværende Tilstand, og navnlig paa at fjerne forskjelligt Uvæsen, som har indsnæget sig, vil det jo være en yderligere Ubefaling for det, Alt under Forudsætning af den nuværende Tingenes Tilstand. Jeg sigter naturligviis herved til de Præservativer, der ere trusne mod, at det Uvæsen, der har været drevet med Sagførersfuldmagter, skulde kunne fortsættes. Baade ved Bestemmelsen i § 10 om, at Fuldmægtigen skal være egentlig autoriseret, og om de Betingelser, der fordres derfor, og ved Bestemmelserne navnlig i § 11 om, at ogsaa Underretssagsførerne i det Væsentlige skulle være indskrænkede til at have en bestemt Fuldmægtig, vil et Forhold, som nu til Liden Ære for Sagførerstandens har fra et Par enkelte Sagsføreres Side gjort sig gjældende, blive fjernet. Det har jo desværre været Noget, som ikke har kunnet undgaaes, at Sagsførere i Kjøbenhavn navnlig have ladet Personer rundt omkring i Provindsbysterne møde paa Fuldmagter, som de have meddeelt dem, og hvorfor de blive betalte. — Ganste anderledes stiller Sagen sig derimod, naar man seer hen til dette Lovforslags Stilling og Betydning ligeoverfor Reformen i Retspleien. Naar man holder sig dette for Die, vil man vistnok komme til et meget andet Resultat, vistnok komme til den Anskuelse, at det ikke vilde være heldigt, om et Udcast som dette blev ophøiet til Lov i nærværende Dieblif. Det er en Betragtning, der jo allerede er kommen frem i det andet Thing og der med megen Styrke og Veltalenhed udviklet af et Medlem af Udvalget i det andet Thing, men en Betragtning, som forekommer mig, efter

hvad der senere er passeret, at maatte have vundet en meget forøget Styrke. Hvorledes vor fremtidige Retspleie vil blive, er jo Noget, som man ikke i Detaillen kan have nogen Mening om; men Det er jo vist, at nemlig Omordningen, forsaavidt den skeer, vil skee i Retning af at indføre en virkelig mundtlig Procedure. Nu er det Noget, som er en Kjendsgjerning, Noget, som er grundet paa Erfaring fra alle de Lande, hvor man har mundtlig Procedure, at Sagførervirksomheden under den har den overordentligste Betydning for Retspleiens Udvøelse, at det i en ganske anden Grad end ved den skriftlige Procedure er en Betingelse for Retspleiens retsfærdige Gaandhævelse, at Sagsførerne ere udrustede med en høi Grad af Duelighed og Retfærdighed og udrustede med Betingelser, som man ikke vil kunne vente at finde hos de Folk, der ville komme frem paa Basis af dette Udcast, navnlig som Underretssagsførere. Det er Noget, som man i alle Lande, hvor man har mundtlig Procedure, har stærkt for Die. Det er derfor, at man der intetsteds kan gaae ind paa den Opfattelse, hvorefter Sagsførerstillingen er en Næring; i det Dieblif man har en mundtlig Procedure, indtager Sagsførervirksomheden en saa betydningsfuld Rolle i Retspleien og i Retsgaandhævelsen, at man allevegne betragter Sagsførerne som et Led i Retsorganisationen, og ikke som dem, der udøve en Næring. Det er Noget, som jo finder et paafaldende prægnant Udtryk deri, at man i de fleste af disse Lande endogsaa har, hvad man kalder Sagsførertvang, saaledes at de paagjældende Parter ikke kunne undlade at bruge Sagsførere, ikke kunne udføre deres Sager ved Andre end Sagsførere, navnlig ikke ved sig selv. Et saadant Forhold har man jo f. Ex. i Frankrig med Undtagelse af i Handelsager, et saadant Forhold har man vistnok i de fleste tydske Stater, det er, hvad man der kalder Anwalzwang. Man er ogsaa allevegne, hvor man har gjort Overgangen fra skriftlig til en gennemført mundtlig Procedure, kommen til den Erkjendelse, at en væsentlig Betingelse for